

ZACHODNIOPOMORSKA IZBA LEKARSKO -WETERYNARYJNA

70-481 Szczecin, al. Wojska Polskiego 160
tel/fax (0-91) 488-06-26, e-mail: zachizba@send.pl
Konto : Deutsche Bank PBC SA 98 1910 1048 2217 0307 3267 0001

Szczecin dnia, 16 września 2014 r.

Nasz znak: ZP 071/1-1/2014

Pan
Marek Sawicki
Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Wniosek o zaskarżenie do Sądu Najwyższego
uchwały Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

Szanowny Panie Ministrze,

Działając w imieniu Rady Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Szczecinie, uwzględniając art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2009 r. Nr 93, poz. 767, z późn. zm.), zwracam się z uprzejmą prośbą o zaskarżenie do Sądu Najwyższego uchwały nr 23/2014/VI Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 10 czerwca 2014 r. w sprawie standardów wykonywania usług lekarsko-weterynaryjnych – z powodu jej niezgodności z prawem.

Uzasadnienie

W dniu 10 czerwca 2014 r. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna podjęła uchwałę nr 23/2014/VI w sprawie standardów wykonywania usług lekarsko-weterynaryjnych. Wymieniony organ Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, jako podstawę prawną uchwały, powołał art. 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Dodatkowo w treści uchwały wskazano, iż jej przyjęcie stanowi

wypełnienie uchwały nr 14/2013/X Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii. Zgodnie z §2 tej ostatniej uchwały, X Krajowy Zjazd Lekarzy-Weterynarii zobowiązał Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną do podjęcia prac nad opracowaniem standardów wykonywania usług lekarsko-weterynaryjnych.

Zgodnie z §1 uchwały nr 23/2014/VI Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna wprowadziła standardy wykonywania zabiegów wymienionych w załącznikach 1-4, to jest:

- załącznik nr 1 - „Minimalne wymagania osobowe, lokalowe i materiałowo-sprzętowe do wykonania jednego zabiegu sterylizacji kotki”,
- załącznik nr 2 - „Minimalne wymagania osobowe, lokalowe i materiałowo-sprzętowe do wykonania jednego zabiegu sterylizacji suki”,
- załącznik nr 3 - „Minimalne wymagania osobowe, lokalowe i materiałowo-sprzętowe do wykonania jednego zabiegu kastracji kota”,
- załącznik nr 4 - „Minimalne wymagania osobowe, lokalowe i materiałowo-sprzętowe do wykonania jednego zabiegu kastracji psa”.

W treści każdego z wymienionych załączników, w ramach wymagań osobowych, sformułowano wymóg działania lekarza weterynarii wraz z osobą asystującą. W zakresie wymagań lokalowych sformułowano wymóg dysponowania salą zabiegową lub operacyjną. Ponadto w każdym z załączników szczegółowo wyspecyfikowano wymagania materiałowe.

W ocenie Rady Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Szczecinie wymieniona wyżej uchwała jest niezgodna z prawem.

Na gruncie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych zadaniem samorządu jest sprawowanie pieczy i nadzoru nad należyтым i sumiennym wykonywaniem zawodu lekarza weterynarii. Stosownie do art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna kieruje działalnością samorządu w okresie między Krajowymi Zjazdami Lekarzy Weterynarii, a w szczególności wykonuje uchwały Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii.

Żaden z powołanych powyżej przepisów nie upoważnia Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej do określania standardów wykonywania usług lekarsko-weterynaryjnych, które w praktyce godzą w swobodę działalności gospodarczej.

Wykonywanie usług lekarsko-weterynaryjnych kompleksowo zostało uregulowane w ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. z 2004 r. Nr 11, poz. 95, z późn. zm.) oraz w aktach wykonawczych do tej ustawy, w szczególności:

- w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wymagań dla gabinetów weterynaryjnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 194, poz. 1990),
- w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wymagań dla przychodni weterynaryjnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 194, poz. 1991),
- w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wymagań dla lecznic weterynaryjnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 194, poz. 1992),
- w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wymagań dla klinik weterynaryjnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 194, poz. 1993).

Uzupełnieniem wymagań wynikających z powołanych aktów normatywnych może być współczesna wiedza w zakresie medycyny weterynaryjnej, do której to kategorii nawiązuje art. 5 ust. 1 Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii.

Kwestionowana uchwała oparta została na przepisach ustawy, której unormowania odnoszą się do lekarzy weterynarii oraz do samorządu zawodowego lekarzy weterynarii. Tymczasem zakres **adresatów ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt jest o wiele szerszy**. Według art. 5 ust. 1 wskazanej ustawy zakład leczniczy dla zwierząt może być utworzony i prowadzony przez osoby fizyczne, osoby prawne albo jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej. Nie istnieje zatem wymóg posiadania statusu lekarza weterynarii, który warunkowałby utworzenie i prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt i który zgodnie z ustawą, jest jedyną jednostką w ramach której mogą być świadczone usługi lekarsko-weterynaryjne (art. 2 ust. 2 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt). Kierownikiem zakładu leczniczego dla zwierząt musi być jednak lekarz weterynarii.

Uchwała nr 23/2014/VI Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 10 czerwca 2014 r. godzi w zasadę wolności gospodarczej wynikającą z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.). W myśl powołanego przepisu podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa. Stosownie do art. 6 ust. 2 ustawy, właściwy organ nie może żądać ani uzależniać swojej decyzji w sprawie podjęcia, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej przez zainteresowaną osobę od spełnienia przez nią dodatkowych warunków, w szczególności od przedłożenia dokumentów lub ujawnienia danych, nieprzewidzianych przepisami prawa. Reasumując, trudnym do zaakceptowania jest fakt, iż uchwała samorządu lekarzy weterynarii w praktycznym wymiarze oddziałująca na osoby nie będące lekarzami weterynarii, przymusza podmioty prowadzące zakłady lecznicze dla zwierząt do zatrudniania dodatkowych osób. To od decyzji przedsiębiorcy, którym, jak wskazano powyżej, nie zawsze jest lekarz weterynarii, zależy, jaka ilość osób zostanie zatrudniona w danym zakładzie leczniczym dla zwierząt.

Wejście w życie kwestionowanej uchwały w praktyce wyłączy możliwość świadczenia usług weterynaryjnych, o których mowa w tej uchwale przez lekarzy weterynarii, którzy utworzyli i prowadzą zakłady lecznicze dla zwierząt jednoosobowo lub też są jednoosobowo zatrudnieni w zakładach leczniczych dla zwierząt utworzonych i prowadzonych przez osoby fizyczne, osoby prawne albo jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej. Wykonanie wskazanych usług, w świetle powołanej uchwały, możliwe jest jedynie przy udziale „osoby asystującej”.

Dla zobrazowania wagi problemu, godzi się wskazać, że właściwością tylko Rady Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Szczecinie objętych jest ponad sto zakładów leczniczych dla zwierząt utworzonych i prowadzonych jednoosobowo przez lekarzy weterynarii, to jest:

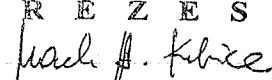
- powiat białogardzki – 3 zakłady,
- powiat choszczeński – 7 zakładów,
- powiat drawski – 6 zakładów,
- powiat goleniowski – 9 zakładów,
- powiat gryficki – 9 zakładów,
- powiat gryfiński – 5 zakładów,

- powiat kamieński – 2 zakłady,
- powiat kołobrzeski – 9 zakładów,
- powiat koszaliński – 8 zakładów,
- powiat łobeski – 4 zakłady,
- powiat myśliborski – 4 zakłady,
- powiat pyrzycki – 3 zakłady,
- powiat stargardzki – 7 zakładów,
- powiat sławieński – 4 zakłady,
- miasto Szczecin – 23 zakłady,
- powiat szczecinecki – 5 zakładów,
- powiat świdwiński – 6 zakładów,
- miasto Świnoujście – 3 zakłady,
- powiat wałecki – 6 zakładów.

Reasumując , niemożliwym do zaakceptowania jest fakt, aby uchwała samorządu lekarzy weterynarii jako akt prawa korporacyjnego regulowała w sposób odmienny obszary prawne uregulowane aktami prawa wyższego rzędu tj. ustawą oraz rozporządzeniami. Uzasadniony sprzeciw rodzi fakt, iż przytoczona na wstępie uchwała Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w praktyce pozbawia podmioty prowadzące zakłady lecznicze praw nabytych na mocy aktów prawa materialnego. Niedopuszczalnym bowiem jest zaakceptowanie sytuacji, gdy lekarz weterynarii działając zgodnie z ustawą o zakładach leczniczych dla zwierząt, po utworzeniu jednoosobowego gabinetu lub przychodni weterynaryjnej, mając prawo świadczyć wszystkie usługi weterynaryjne w ramach tego zakładu, nie może w praktyce ich wykonać, ponieważ uchwała Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej wskazuje na konieczność udziału w określonych rodzajach usług weterynaryjnych co najmniej dwóch osób. Mając na względzie powyższe, Rada Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Szczecinie, zdecydowała się wystąpić do Pana Ministra z określoną na wstępie prośbą.

SEKRETARZ

 Maciej Prost
 lekarz weterynarii

P R E Z E S

 Marek St. Kubica
 lekarz weterynarii